

FOLK OG LAND

Nr. 9 - 6. årg.

Lørdag 2. Mars 1957

Løssalg 65 øre

Hva gir mot og styrke?

Den store komponist Joseph Haydn samtalte en gang med to av sine venner om emnet sorg og fortvilelse, og den ene sa:

— Når jeg kjenner meg ned og er trett og bedrøvet, så drikker jeg gjerne litt vin. Det kvikker meg opp.

Den andre sa: — Når jeg er bedrøvet og fortvilet, så tar jeg min tilflukt til musikken, jeg går og hører god musikk.

Da svarte Haydn dem: — Når jeg er bedrøvet og fortvilet, så ber jeg. Jeg går avsides og samtaler med min Gud, og det gir meg mot og styrke igjen.

Livstegn etter 13 år

En fransk familie har plutselig fått brev fra en sønn som har vært savnet siden krigens dager, og som ble rettslig erklært død for ti år siden. Jean Sardin, en bonde i Roumazieres, forteller at han hadde fått brev fra sønnen, Jean-Wilson Sardin. Brevet var postlagt 10. februar i en by nær Stalingrad. Både Sardin og hans kone gjenkjente håndskriften. Dette var det første livstegnet de har fått fra gutten siden 1944, da tyskerne førte ham til en fangeleir i Sovjet. I brevet forteller han at han er frisk og har det bra. Han forklarte ikke grunnen til sin langvarige taushet og sa heller ikke noe om at han kommer hjem igjen, men ba om å få høre nytt om familien.

Gripende vitnesbyrd av overrettssakfører Alfred Dale

Vi representerer ingen fare som må overvåkes av politiet og militære, vi er bare alminnelige mennesker som søker vår rett, fremhever overrettssakfører Alfred Dale, Oslo, i den artikkel vi her bringer.

Sommeren 1954 ble jeg engasjert som sekretær II ved den tjenestegren som har med bygging og vedlikehold av alle militære anlegg. Min nye sjef og jeg, tok underoffiserseksamen samme året, men det som for ham ble det store pluss, det ble for meg det alt overskyggende minus. Så vel min militære som min sivile utdannelse og praksis skulle gi håp om at jeg kunne komme til å fylle denne beskjedne stilling. Men, enhver ansettelse og ethvert engasjement i Forsvaret skal godkjennes av Forsvarets Overvåkingstjeneste, og der er ens forhold under okkupasjonen avgjørende. Den tiende dagen kom Overvåkingstjenestens kjennelse: — Vedkommende person kan ikke godkjennes hverken til denne eller noen annen stilling innen Forsvaret. Altså — jeg kan ikke engang godkjennes som gårdsplassraker ved matmagasinet på Kampen. Innen en time var gått var jeg ute av institusjonens bakdør, som eirekende bikkje som ingen vil kjenne ved

fastslått kjensgjerning? Etter min mening står vi her overfor en hypotese, ja den rene skrivebordskonstruksjon. Det at vi mener at det er øvet urett mot oss, og at vi søker å få det range rettet, det gjør oss ikke til en part i det norske folk, og slett ikke

NS ingen kreftsvulst i det norske folkelegeme

til en part mot det norske folk.

Den menneskelige treghet går ut på at det som var, det er, og det skal forbli å være. Så alment inneksert er dette syn, at det å ta lærdom av tidsutviklingen og søke å innrette seg for fremtiden altså det å forandre mening, ikke bare medborgelig, blir sett på som nedverdiggende, men også som moralsk skammelig. Derfor treffer alle historiens store begivenheter bestandig en aldeles uforberedt menneskehet, som den

russiske revolusjon, som den 2. verdenskrig, som nå i Suez. I nesten hele dette århundre har vi holdt verden skilt i de to delene: Demokratiet, med lykke, folkets velferd og en himmelstormende, idealistisk kultur, diktaturet, med slaveri, armod og en jordvendt, iskald materialisme. Så fanget er vi blitt av denne våre tankers kulisseverden at alt det nye som skjer, blir tolket ut fra dette vårt selvlagde eventyrkart. Dette kartet forteller oss at Suez er et vanlig sammenstøt mellom det gode demokrati og det vonde diktatur. Vår treghet, vår vanetenkning, vår mangel på fantasi hindrer oss i å se hva Suez i virkeligheten er: Sammenbruddet av FN, sammenbruddet av NATO, og som det viktigste, kanskje også sammenbruddet i USA's økonomi. Innen ett år vil verden ha følt menneskehetens gamle svøpe, nøden, først og føleligst i det vi kaller Vesten.

Som verden er fanget i sin vanetenkning når det gjelder verdensbegivenhetene, slik er vi her hjemme fanget i vår vanetenkning når det gjelder folkets splittelse i to parter, vi som de andre. I fangetiden

Forts. side 4

Han kalte seg guds tjener

III

Fra en helt annen kant av landet har en kjøpmann fortalt meg følgende:

Vi visste at det måtte komme et oppkjør etter krigen, både mot dem som i ly av okkupasjonen hadde satt seg ut over norsk lov og misbrukt sin stilling, og mot dem som ødela landets forsvar og rømte. Det var alminnelig mening i alle år i den krets jeg tilhørte, at de måtte under et storoppgjør for sine handlinger både før og under krigen.

Den eneste skade byen hadde fått var av bomber fra et engelsk raid, og så etpar sabotasjesprengninger dirigert fra samme hold. Alt dette rammet bare sivilfolk og virket irriterende. Ellers hadde alt gått bra.

Like etter kapitulasjonen gikk vi til fredsgudstjeneste, og alle var glade fordi krigen og okkupasjonen var slutt. Det var høytidsstemning og vi følte trang til å takke i Guds hus. Men jeg ble både skuffet og forferdet. Det ble ingen

freds- eller takkegudstjeneste, men en ensidig alliert hetspropaganda, forsåvidt bare en fortsettelse av krigens redsler.

Ingen måtte ta anstøt av det som nå måtte skje, for det var Guds vilje. Mange kommer til å forsvinne, for ingen straff er for stor for dem som svikter Gud og fedrelandet, sa presten.

Tonen var slått an i kirken, redselen sådd i menigheten og velsignelsen gitt til pøbelveldet. Jeg forlot kirken med bange anelser denne dag, og det gikk endog verre en jeg fryktet, sier kjøpmannen.

Slik var det freden brøt ut i Norge.

En tid før ble en prestefrue irettesatt av en tilhører fordi hun hisset opp folk med åpenbare løgnhistorier.

Ja, hva med det, svarte hun freidig. Biskopen har gitt oss lov til å bruke alle midler, også løgner, i kampen mot nasistene.

Og den ble sannelig brukt i tiden framover, løgner og alle midler, med kirkens velsignelse og av dens tjenere.

Ikke så få følte seg kallet til aktiv innsats for landssvikpolitiet, som rapportører,

Død landssviker innkalt til tjeneste i HV

Ele drept i 1945 opplyser Folkeregistret

En norsk landssviker ble opplyst innkalt til tjeneste i Hærensvern. Mannen måtte i tillegg bli fram og ved utgangen av krigen hadde vært det opplyst at han var død i snart 12 år. Han ble innkalt til tjeneste i HV.

Fra Dagbladet 18. februar 1957.

Dagbladet setter seg i rettens sted!

Gutten som det her siktes til var død før domstolene kunne sette seg i sving mot NS, våren 1945. Det er med andre ord Dagbladet som på egen hånd avsier den ærerørige dom over ham, bortsett fra at bladet neppe vet om han overhodet var medlem av NS, eller ikke. Kan slike metoder godtas i 1957, av presseorganisasjoner og rettsstat? Vi henstiller til rette vedkommende å se litt nærmere på denne form for juridisk virksomhet. Samtidig henstiller vi til guttens foreldre å få mordet på sin sønn etterforsket. Det er nå på hø-

Et supplement til Hambro

mentasjonen som angår begivenhetene omkring 9. april,

Både Sardin og hans egne gjenkjente håndskriften. Dette var det første livsteget de har fått fra gutten siden 1944, da tyskerne førte ham til en fangeleir i Sovjet. I brevet forteller han at han er frisk og har det bra. Han forklarte ikke grunnen til sin langvarige taushet og sa heller ikke noe om at han kommer hjem igjen, men ba om å få høre nytt om familien.

«Stemningen i Polen er ikke blitt vennligere etter løslatelsen av 36 000 fanger fra fengslene, og hjemkomsten til 16 000 polakker som er restpartiet fra sovjetrussiske slaverier. De har alle sin bitre historie å fortelle om Sovjets brutalitet.

Til dette må føyes de alvorlige meldinger fra skaren av polske korrespondenter som var i Budapest under Sovjets inntagelse av byen. De fikk ikke reportasjene sine trykt, for ikke å fornærme sovjetledere, men reiser nå rundt i landet og forteller arbeidere, bønder og studenter hva som hendte i Ungarn.

Russiske gatenavn blir revet ned og man ser ofte slike plakater som: «Slutt på Sovjet-tyranniet», forteller «Time».

NYNAZISTENE VIL IGJEN PRØVE SEG I VEST-TYSKLAND.

Nynazistene i Vest-Tyskland planlegger en valgkamp i stor stil over hele Vest-Tyskland ved de kommende forbundsvalg for å vinne tilbake de skansene de tapte ved valgnederlaget for 4 år siden.

Formannen i Deutsche Reichspartei i Nedre Sachsen, Herbert Freiberger, erklærer at partiet vil stille lister i alle delstatene og i første rekke rette sin valgkamp mot kommunistene.

— Vårt land har på fev år hatt stormskade på hus for 2,5 mill. kroner

— Det innkalles 21 500 til sesjon i år.

— Til svensk armésjef etter generalloytnant grev *Ehrensward*, som faller for aldersgrensen den 1. oktober, er utnevnt generalmajor grev *Thord Carlsson Bonde*. Den nye armésjef, som samtidig er utnevnt til generalloytnant, er 53 år. Til sjef for forsvarsstaben ble utnevnt den 46-årige oberst *Curt Göransson*, en av den yngre generasjons dyktigste offiserer.

nestens kjennelse. Som verdens konge, ikke bare medborgelig, blir sett på som nedverdiggende, men også som moralsk skammelig. Derfor treffer alle historiens store begivenheter bestandig en aldeles uforberedt menneskehet, som den kommende person kan ikke godkjennes hverken til denne eller noen annen stilling innen Forsvaret. Altså — jeg kan ikke engang godkjennes som gårdsplassraker ved matmagasinet på Kampen. Innen en time var gått var jeg ute av institusjonens bakkør, som ei rekende bikkje som ingen vil kjennes ved.

Senere har jeg ordet fram på om denne hendelsen for tre innsiktsfulle og forstandige menn: en stortingsmann, en byråsjef og en fabrikkherre. Alle tre trakk de pannehuden opp og lot hendene falle over denne mangel på ikke å kunne eller ville forstå. Halvt faderlig, halvt oppgitt begynte de så å forklare meg situasjonen slik den tar seg ut fra folkets side. Ordene var andre, men all høflighet og omskrivning trukket fra, meningen var klar: — De selv — og alle dere representerer en fare for det norske samfunn så lenge dere lever.

— Men hvordan da? De tre var dannede menn, de sa det ikke, men det dirret i luften rundt meg: — Fordi dere må antas atter å ville gå fienden til hånd i råd og dåd mot det norske folk.

Dette var de to partene, sett fra den siden.

Det andre synet, det som kalles «vårt syn», går ut på at besettelsestiden og oppgjøret etterpå splittet folket i to skarpt adskilte leirer: De mange, de, som helt uten egen fortjeneste fikk piskan stukket i hånden, og vi de få, vi som i tidens fylde fikk føle piskeslagene. Vi er bare fattede tre millioner i dette landet, folkets ubrytelige samhold er vår eneste styrke, og kan bli vår eneste redning i farens stund. Av denne grunn representerer denne splittelse en kreftsvulst, ja en ubotelig ulykke for det norske folk.

Er så de to adskilte og stridende parter en alminnelig

ikke bare medborgelig, blir sett på som nedverdiggende, men også som moralsk skammelig. Derfor treffer alle historiens store begivenheter bestandig en aldeles uforberedt menneskehet, som den

vanetenkning når det gjelder verdensbegivenhetene, slik er vi her hjemme fanget i vår vanetenkning når det gjelder folkets splittelse i to parter, vi som de andre. I fangetiden

Fort. side 4

Et supplement til Hambro Våkne stortingsmenn i 1940

Av kand. oecon. Leif Sundt.

Jeg antar at enhver nordmann med historiske interesser vil være odelstingspresident C. J. Hambro takknemlig for å ha gitt ut boken «7. juni—9. april—7. juni».

Den inneholder nemlig en samling med meget interessante dokumenter til belysning av Norges nyere historie.

I sitt forord sier hr. Hambro at vanskeligheten for

ham «har vært å begrense stoffmengden så boken ikke skulle bli for uhandterlig, og så folk flest ville lese den». Dette er et synspunkt som man naturligvis stort sett må være enig i.

Ikke desto mindre ville boken etter undertegnede oppfatning ha vunnet i verdi, dersom utgiveren i forbindelse med en del av doku-

Fjorårets mann

Like før nyttår pleier det amerikanske tidsskriftet *Time* å ha et bilde på forsiden av «årets mann». Det velger ut en som i årets løp har utmerket seg i verdens øyne.

Årets mann for 1956 var ingen av våre dagers store personligheter, ingen statsmann, filosof eller kunstner som det har vært tidligere. Årets mann for 1956 var den ungarske frihetskjemper — en mann som hadde mange ansikter, men ikke uten ansikt. Han hadde mange navn, men var ikke navnløs. Historien kjenner ham på ansiktet, intens, desparat og besluttsom, det ansiktet han bar om kvelden den 23. oktober i Budapests gater. Historien vil huske ham med det navnet han gav seg selv mens han kjempet uforferdet mot de sovjetrussiske tanks: den ungarske frihetskjemperen. Denne ansiktløse og navnløse ungarske frihetskjemperen ble valgt fordi han har fått historiens største despoti til å ryste i sine grunnvoller.

Det ansente ansiktet på forsiden av *Time* har trekk fra alle de tusener som kjempet med rifler og flasker med sprengstoff mot de tunge sovjetrussiske tanks. Han er en ung mann med uregjerlig, bølget hår. I hendene holder han en rifle. Den ene hånden er dekket av en blodig bandasje. Bak ham står en ung gutt og en ung, mørkhåret kvinne, begge med rifler i hendene. Det ungarske flagget er rødt, hvitt og grønt hvor den russiske hammeren og sigden er revet ut, scener fra Budapest med gater og hus i ruiner og en utbrent tank danner bakgrunn til de tre.

gikk vi til fredsgudstjeneste, og alle var glade fordi krigen og okkupasjonen var slutt. Det var høytdsstemming og vi følte trang til å takke i Guds hus. Men jeg ble både skuffet og forferdet. Det ble ingen

mentasjonen som angår begivenhetene omkring 9. april, hadde tatt med iallfall en del av referatet fra det lukkede stortingsmøte 8. april, samt noen korte utdrag av referatet fra møtet i Utenrikskomiteen 31. august 1939. (Det fullstendige referat fra forhandlingene under dette viktige møte, er inntatt i Stortingsdokument nr. 6 for 1945).

Når jeg under en omtale av Hambros bok spesielt nevner møtet i Utenrikskomiteen 31. august 1939, så er grunnen den at referatet fra dette møte gir den politiske bakgrunn for de skjebnetunge avgjørelser som ble truffet av de ansvarlige norske politikere 8. og 9. april 1940.

De tilføyelser som det er tale om, er ikke så lange at de av den grunn ville skade, så meget mer som avsnittene kanskje er vel så fulle av dramatisk spenning som de som blir sitert.

Når man idag leser hva flere av stortingsmennene uttalte i det hemmelige stortingsmøte 8. april 1940, må man huske på den farlige situasjon som var oppstått på grunn av vestmaktenes mineutleggingsaksjon samme dag.

Like så litt som vi andre, kjente stortingsmennene den gang noe til de planer som fra tysk side forelå lenge før 9. april for en preventiv besettelse av Norge. Heller ikke hadde de noe kjennskap til de lenge forberedte britiske planer, der som bekjent gikk ut på minelegging (eller fingert minelegging) på flere steder av den norske kyst, og eventuell okkupasjon av vis-

Fort. side 4

freidig. Biskopen har gitt oss lov til å bruke alle midler, også løgner, i kampen mot nasistene.

Og den ble sannelig brukt i tiden framover, løgner og alle midler, med kirkens vel-signelse og av dens tjenere.

Ikke så få følte seg kallet til aktiv innsats for landsvikiopolitiet, som rapportører, angivere, tystere og tjenere for terrormentaliteten. Oppgaven var å holde hetsen vedlike i folket med alle midler så folkeviljen kunne påberopes for barbariet som sattes i verk.

Et ungt par hadde tatt ut lysning, men dagen før bryllupet ble mannen arrestert. Så bad han om å bli viet i fengslet, men fikk nei. Du blir nok skutt, sa presten. — Hva så med henne? — A, det er kommet så mange kjekke allierte soldater og gutter fra Sverige, så det er ikke vanskelig for henne å få en venn, var svaret. Gutten fikk 3 år. Trondheim 16. febr. 1957.

Slyngler og jazz

Allerede som gymnasiast, da han hadde diskutert med medlemmer av den norske organisasjon Fedrelandslaget, hadde han ant, at fedrelandsfølelsen er slyngelens siste tilflukt.

Og hvis det var musikk det gjaldt, hva var den tyske danse-musikk, sammenlignet med den jazz som de amerikanske negre hadde frembragt? Hva var den tyske jazzen? Germaner-hump! — Ren og pur germanerhump!

Slik satt Ask Burlefot, hovedpersonen i «Sangen om den røde rubin» av Agnar Mykle, årets bestseller og best anbefalte roman, og meditererte på sengekanten en sen høstkveld i 1938.

Senere har hr. Burlefot fått

om han overhodet var medlem av NS, eller ikke. Kan slike metoder godtas i 1957, av presseorganisasjoner og rettsstat? Vi henstiller til rette vedkommende å se litt nærmere på denne form for juridisk virksomhet. Samtidig henstiller vi til guttens foreldre å få mordet på sin sønn etterforsket. Det er på høy tid.

Får Norge bare avlegse fly?

De stadige nedstyrtninger av jet-jagere og de mange dødsfall blandt landets beste ungdommer, reiser mange spørsmål. Blandt annet må man med rittmester Harald Normann, spørre om Norges forsvar overhode er hensiktsmessig organisert?

Utdannelsen av en flyver koster — etter hva det er opplyst, ca. 500 000 kr. Har Norge overhode fått utlevert annet enn avlegse fly? Som man vil ha sett forlanger tyskerne det aller beste materiell — for overhode å organisere et flyvåpen!

I en notis i Politiken for 14/1 1956 fremgår at det siden 1947 er drept 80 danske jet-piloter. Ved disse ulykker er ødelagt 50 fly til en verdi av ca. 85 mill. kr. For dette beløp kunne det være bygget 1700 enmannsboliger.

Hvordan er de tilsvarende tall i Norge?

AL

annet å vite. Han har sett at den tids mest hugheile internasjonallister, med lengere øvelsestid i det militære enn tidligere, foruten baser og atomvåpen. Han har hørt at negermusikken har tatt en slik overhånd at vi nå ikke har musikk i det hele tatt.

Tidl. NS-mann.

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Ansvarlig redaktør Johannes Kringlebotn

Etter tolv lange år

Ennå en gang melder dette spørsmål seg: Lever vi i et rettssamfunn? Etter det som tusenvis av oss har erfart på kropp og sjel tør vi ikke gi noe som helst bekreftende svar. Sier vi derimot at vi lever i et folk som lengter etter å etablere en rettsstat som i hvert fall er bedre enn den vi har idag, kommer vi vel sannheten nærmest mulig. — Flertallet av det norske folk er nemlig på god vei til å slutte seg til kravet om en gjennomgripende revisjon av hekseprosessene av 1945. Det er til desto mindre ære for gamle Norge at dette revisjonskrav ennå ikke har oppnådd den støtte i Stortinget som det såvel moralsk som juridisk er berettiget til. At revisjonen like fullt må komme og vil komme, trenger ingen å være i tvil om.

La det samtidig være sagt, at når tiden er inne vil en revisjon ikke bare omfatte enhver hederlig mann og kvinne av NS, men også de mange som ble mishandlet og vanæret uten å være partimedlemmer. Vi sikter til den kategori som ut fra personlig kultur og kristen opplæring i grunnlovsmessig norsk skoleverk, nektet å hate gamle venner og gode naboer, likegyldig om de ikke sverget til parolene fra London, og likegyldig om de tidligere venner hadde en annen politisk mening enn de selv hadde.

På grunn av slike grove «synder» ble f. eks. en landskjent vitenskapsmann: 1) arrestert og kjørt i fengsel — inntil de agerende fikk vite at han ikke var NS. Men blo

uker senere, da han falt for aldersgrensen, fikk sin avskjed uten «nåde». 3) Deretter het det i en innberetning fra den høye læreanstalt som han var knyttet til, at han straks burde vært suspendert. 4) Følgelig ble intet av den vanlige honør som tilkommer veltjente embetsmenn ham til del. 5) Endelig ble han for sine synder uthengt i sitt fags biografiske leksikon, som en merket mann. At dette leksikon var redigert av en av etterkrigstidens beryktede hatere og bakvaskere gjør ikke saken bedre.

Det var slike ting mentalitets-skadede kolleger og febersjuke avindsmenn kunne tillate seg i 1945 og i de nærmest etterfølgende år, fordi vi ikke hadde en normalt virkende rettsstat.

Myndighetene har siden dengang hatt 12 lange år til å reparere skaden, men hittil lutt praktisk talt enhver sjanse gå fra seg. Det er derfor med god grunn vi spør: Lever vi i et rettssamfunn? Nevnte tilfelle krenker dypt vårt folks rettsfølelse, det er noe alle er klar over. Hvorfor tilveiebringer da ikke rettsstaten selv en revisjon av «dommen» over alle som ble urettferdig behandlet i hine forrykte dager? Folkeopinionen vil så allikevel frembringe den, før eller senere. Makthaverne har «tilkjempet» seg en galgenfrist, akkurat som dagens makthavere i Ungarn har gjort det. Det å baste og binde vår frihetslengsel for en tid lot seg selvfølgelig gjøre, men et

Ingeniør John Lærum om det uhederlige forlik av 1945

Ingeniør John Lærum har sendt oss denne vurdering av «forliket»:

Man behøver ikke å lodde så dypt her i landet for å finne årsaken til den glatthet, hvormed «landssviklovene» ble vedtatt i 1945.

Da Nygårds voldregjeringen i triumf vendte tilbake til landet det år med landssviklovene i baklommen, var den på forhånd fullt klar over, at disse love ville bli vedtatt av Stortinget, og hvorfor?

For det første var disse love på forhånd blitt anbefalt og senere godkjent av høyere makter enn selv den engelske regjering og med enkelte variasjoner avpasset for hvert av de av tyskerne under krigen besatte land, hvor det fandtes «nazistiske partier». Det vil si partier, som gikk inn for et samarbeide

med tyskerne for å lette byrdene for landsens befolkninger under okkupasjonen og dessuten hadde en viss likhet med den tyske nasjonalsocialisme spesielt på et område.

For det annet hadde de stortingsmenn av alle partier, der var forblitt i landet latt seg lokke og true under forhandlinger med Terboven til å gå med på å vedta kongens avsettelse. Saken var allerede kommet så langt, at et avsluttende møte sto for døren, da Terboven plutselig avbrøt forhandlingene, formodentlig etter ordre fra Berlin. Dette inntraff jo alt sammen i begynnelsen av krigen her i landet, og disse stortingsmenn har sikkert vært imponert over tyskernes maktutfoldelse, så man skal ikke være for streng i sin dom, selv om deres holdning

ikke akkurat var imponerende.

Etter som krigen utviklet seg, og det navnlig etter 1943 ble mer og mer klart, at tyskerne ville tape krigen, har disse stortingsmenn ikke hatt det særlig godt i sitt indre, og da triumfatorene med kongen i spissen i 1945 vendte tilbake til landet, har de neppe vært særlig «høye i hatten»?

Nygårds voldregjeringens medlemmer hadde vel heller ikke verdens beste samvittighet ved landstigningen — tross den yttre triumf?

Og så kom forliket istand. Nygårds voldregjeringen fikk absolusjon for alle sine synder og de hjemmeverende stortingsmenn likeså mot at landssviklovene ble vedtatt!

Herved ble det total avlastning for alle synder for begge parter mot i fellesskap å gå løs på «de virkelig skyldige» med en rent ut sagt blodig strenghet!

Disse ulykkelige var samtlige medlemmer av NS like fra major Langelands Olavia til Quisling, som alle etter evne og anlegg med eller mot eget vitende hadde forsøkt å håndheve — Haagerkonvensjonen!

Det mest beklagelige var, at disse «ulykkelige» ved sin holdning under krigen hadde formådd å unngå et militærdiktatur, hvilket Londonregjeringen syntes å arbeide iherdig for gjennom alle sine sabotører. De hadde også formådd å få tilført landet så store kvanta levnetsmidler, at enhver mulighet for sultedød var unngått, hvilket ellers var blitt en ubønnhørlig følge av «våre Alliertes» blo-

Sto det franske kvinner bak i 1940?

Merkelige ting fra Sir Edward Spears bok

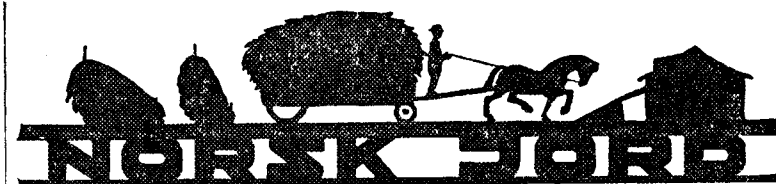
Aase Askvig ga i Rogaland for 2/7 1955 en meget oppsiktsvekkende anmeldelse av general Sir Edward Spears' bok: Forklaringen på katastrofen (Frankrikes fall).

At det ikke bare var i Norge at visse ledende (og ansvarlige for vergeløsheten) fikk britisk hjelp slik at man kunne slippe å dele et okkupert, vergeløst folks skjebne sees av det hun skriver:

istand til for å få en fredelig aften!»

Like før Paris' fall flyktet regjeringen til Tours. Spears ble meget forbauset da han kjørte opp til et av slottene, over å finne M. de Portes der, «i morgenkjole over røde pyjamas ledet hun trafikken bort fra hovedinngangen».

Han ble enda mer forbauset da et viktig telegram, som lenge hadde vært savnet, ble gitt ham av en ad-

Lånekapitalen i landbruket 2,16 milliarder

Det er en gjeldsøking på 145 millioner kroner det siste året, opplyser Landbrukets Sentralforbund. — Bruker man året 1946 som sammenligning, er lånekapitalen i landbruket øket med 120 prosent — fra 960 millioner kroner i 1946 til 2,16 milliarder kroner i 1956. Likevel har investeringene i landbruket vist en relativt mindre stigning enn i mange andre næringer. Siste året hadde landbruket 7 prosent av den samlede investering i landet mot 13 prosent i 1939.

Hamar Arbeiderblad synes skogsarbeiderne våre fortjener honnør. Pr. 15. februar hadde de hogd 400 000 kubikkmerer enn på samme tid i fjor.

Bladet skriver:

«En skulle tro at med så lite snø det har vært tidligere i vinter, ville det kanskje bli vanskelig å få tømmeret fram. Men skogskarene har greidd det også. Den siste offisielle rapporten viser nemlig at det er drevet fram om lag 3,3 mill. kbm., eller 400 000 kbm. mer enn samme tid i fjor. Slik som vær- og føreutsiktene tegner for resten av vintersesongen, skulle alt ligge vel til rette for et rekordår i skogen. Hvis da ikke skogeierne tildels av skattemessige grunner kanskje forserte driften på førjulsvinteren og «slapper av» nå utover våren.

Det er å håpe at de lar hogsten gå for fullt også i tiden framover, slik at vi kan nå opp i de store tall for skogens avkastning denne sesongen».

*

Det er forsåvidt bra, våre skogsarbeidere er prektige karer. Om våre myndigheter er fullt så prektige er neppe sannsynlig. I hvert fall øker ikke tilveksten i våre skoger gjennom rekordhogster. Heller ikke kommer arbeidslysten til å vokse når skatteflæriet griper om seg, det vil man nok få den beste anledning til å skrive seg bak øret.

Melkeliteren vil bli to øre

vin i kosten for at de skal bli fetere, melder Jyllands-Posten. Avisen lanserer tanken om en dobbel dram til grisene hver morgen. Det er de danske spritfabrikker i Alborg som har tatt initiativet til en förblanding med brennevin etter at den har gitt gode resultater i USA.

Ta meldingen som en kuriositet, sier professor K. Breirem ved Landbrukshøgskolen på As til Arbeiderbladet. Jeg har hørt si at danskene har eksperimentert med brennevin i føret, men jeg kjenner ikke resultatene. Liknende eksperimenter i USA har jeg aldri hørt om. Men på en kongress i Madrid i fjor ble det nevnt noen svetsiske eksperimenter der brennevinsholdig fôr var gitt storfe. Det absolutt viktigste resultat der var at alkoholen gikk i melka.

Men ellers er det en kjensgjerning at husdyra også her i landet får i seg små doser alkohol gjennom silofôr, f. eks. potet-ensilasje — kokte poteter, som er lagret i silo. Der gjærer det og utskiller små mengder alkohol. Potet-ensilasjen er betraktet som et glimrende fôr, men ikke spesielt fordi det inneholder al-

gyldig om de ikke sverget til parolene fra London, og likegyldig om de tidligere venner hadde en annen politisk mening enn de selv hadde.

På grunn av slike grove «synder» ble f. eks. en landskjent vitenskapsmann: 1) arrestert og kjørt i fengsel — inntil de agerende fikk vite at han ikke var NS. Men blo på tann hadde de fått. 2) Neste skritt var at han noen

ble urettferdig behandlet i hine forrykte dager? Folkeopinionen vil så allikevel frembringe den, før eller senere. Makthaverne har «tilkjempet» seg en galgenfrist, akkurat som dagens makthavere i Ungarn har gjort det. Det å baste og binde vår frihetslengsel for en tid lot seg selvfølgelig gjøre, men ethvert forsøk på å drepe den skal bli tilbakevist.

Mortenson og Einabu

Folk og Land for laurdag 2. februar hadde i terminlista:

24. juli: Byste avdukast på Einabu i Kvikne over diktarpresten og profeten Ivar Mortenson Egnund. Eg må rette dette, for Einabu ligg ikkje i Kvikne. Einabu ligg i Egnundskulekrins i Alvdal. Etter a Foldal vart skild ut frå Alvdal (Lille-Elvedal) som eige herad, vart Einabu liggjande på grensa mot Foldal.

Ivar Mortenson er ekte alvdøl, født på garden Øya på plassen omlag ei halv mil frå Alvdal stasjon.

Faren, stortingsmann Morten Mortenson, ordførar i Alvdal i mange år, styrar for Foldal-gruva m.m. åtte fleire gardar, og Ivar Mortenson kom til Einabu. Broren Per Mortenson, direktør for Kongsberg sylvverk i mange år, rydda og bygde garden Sølve i skogen lenger aust.

Geilo 26. februar 1957.

Ellen Nyeggen Jonson.

BOGHANDLEREN!

Oslos mest kultiverte boghandler, herre i Madserud Allé, en kjent samler av gamle lysestaker og gamle glass og ekspert i kultiverte anekdoter, var 75 år — og ble intervjuet av Dagbladet.

I sin ungdom hadde han i et helt år vært bokhandlermedhjelper i Tyskland.

«Det nytter ikke å holde tyskerne nede. Dessverre».

Sa den meget kultiverte boghandler i Universitetsgata.

And so saying, he disappeared.

A. D.

Hans Egede Nissen

kommer i neste nummer av Folk og Land med en saftig artikkel om feltmarskalk Alanbrookes erindringer og Norge.

Svensk tale

Jorden er alltid frusen för låta svin.

Gustav Adolf (1594—1632)

Stortingsplassen

i Oslo er i vinter blitt utsmykket med ei regulær pølsebu, og vi har selve turistsejefen Alfihild Hovdans ord for at enhver protest er bare tøv. Professor Wilhelm Rasmussens stolte Eidsvollssøyle pekte mot høyden, mot stjernene, og var symbolet på at vårt Norge 17. mai 1814 hadde stridd seg fram til en av de store milestolper i landets historie. Heller ei pølsebu, den dufter velbehagelig for bløte Dagbladneser og velpleiet buk. — Leve materialismen og pølsebukulturen!

J. K.

Terminliste

22. juni: Norges Bondelags landsstevne i Arendal.

6. mars: Arets store «Lantbruksvecka» åpner i Stockholm.

DET ER ET FAKTUM at den som arbeider mest,

klager minst,

at den som setter store krav til seg selv, har små fordringer til andre,

at den som øver selvkritikk,

har lite tid til å kritisere.

Mark Twain.

Et overflødig ord er like drepende for diktet — særlig da for et kort dikt — som et overflødig eller hensiktsløst trekk i sjakk.

Arnulf Øverland.

av general Sir Edward Spears' bok: Forklaringen på katastrofen (Frankrikes fall).

At det ikke bare var i Norge at visse ledende (og ansvarlige for vergeløsheten) fikk britisk hjelp slik at man kunne slippe å dele et okkupert, vergeløst folks skjebne sees av det hun skriver:

«Da Petain overtok ledelsen, for å overgi landet, var det Spears som etter avtalt sammensvergelse — fra flyvemaskinen som skulle føre ham til England, «With hooked hands» halte de Gaulle ombord. Måpende og forbausede ansikter stirrer opp fra flyplassen, da de to dro avsted med ham som Churchill har sagt representerte «Frankrikes ære».

Det ble åpent sagt at det var en krig England hadde fått istand, og som Frankrike skulle utkjempet og lide for. Daladier og Reynaud hadde aldri vært gode venner, men denne skjebnesvangre vinter oppsto et heftig hat mellom dem. Forklaringen var mente de innviede: «historie de femme». Altså det sto kvinner bak. Var det samme tilfelle i Norge?

Etter sin hustrus død hadde Daladier valgt M.me de Crusole til sin venninne. Hun holdt seg forholdsvis diskret i bakgrunnen. Derimot hadde Reynaud en veninne, grevinne de Portes, som visstnok var temmelig ubetenksom og gescheftig, og hun antokes å være like nedbrytende for Frankrikes sak som noen annen, skrives det. Disse to damer mislikte hverandre og påvirket sterkt sine partnere. Maurois forteller i sine erindringer at han en dag til Reynaud kritiserte et av Daladiers tiltak. R. svarte: Det var ikke han som ville det, men henne. — Det er ingen unskyldning sa Maurois. Ah — utbrast Reynaud: «De vet ikke hva en mann som har arbeidet hårdt hele dagen, er

regjeringen til Tours. Spears ble meget forbauset da han kjørte opp til et av slottene, over å finne M.me de Portes der, «i morgenkjole over røde pyjamas ledet hun trafikken bort fra hovedinngangen».

Han ble enda mer forbauset da et viktig telegram, som lenge hadde vært savnet, ble gitt ham av en adjutant som hvisket:

«Hysj, det var i M.me de Portes seng».

Alle britiske besøkende var bannlyst for madame, og hun styrtet inn når gjestene gikk, og skrek til Reynaud:

«Hva sa han? Hvilken ide er det å fortsette. Tusener blir drept, mens du nøler med å stoppe krigen».

Den britiske general Spears synes å være ganske krigersk. — Han forlanger militære underverker av sivilbefolkningen i Oslo den 9. april, da tyskerne marsjerte inn med klingende spill:

De nordmenn som gikk forbi (under innmarsjen på Karl Johan) — kunne ha slått tyskerne tilbake med sine papaplyer, men de gjorde det ikke, for det falt dem ikke inn... disse siviliserte mennesker kunne ikke tenke seg å angripe en mann i uniform, selv om han bare tilhørte et orkester. Det var shocking, illegalt — noe man ikke gjorde. I krig må man først mobiliseres, og få en uniform, så kan man forsvare sitt land. (Først og fremst må ledelsen være på plass og vise det gode eksempel, og ikke rømme som forskremte geiter). (A.L.)

Spears fortsetter:

«Toppen på vanviddet i denne tragikomedie ydet Oslo politi, som var helt forvirret, men først og fremst ordenens voktere, og som i sluttet ridende tropp eskorterte overfallsmennene inn i byen».

Hva skulle politiet gjøre etter at herskerne hadde stukket av?

Alexander.

sannsynlig. I hvert fall øker ikke tilveksten i våre skoger gjennom rekordhogster. Heller ikke kommer arbeidslysten til å vokse når skatteflåriet griper om seg, det vil man nok få den beste anledning til å skrive seg bak øret.

Melkeliteren vil bli to øre dyrere fra mandag 11. mars, og det vil også bli en øking i prisen på kaffebløte med 5 øre og i prisen på kremfløte med 10 øre pr. liter. Indeks-virkningen av dette utgjør 0,23 poeng.

Blir det aktuelt med en morgendram også til norske griser? Invertfall skal danske krøtter og svin nå få brenne-

Fritt Slag

Hvorfor er han taus? Kirken og folket

Det er vel ingen i etteretterkrigsårene som har fått så mange ankepunkter mot seg som biskop Berggrav. — Utallige er de ganger hans opptreden og handlinger er påtalt. Snart for det ene, snart for det andre. Ingen ærekjær mann kan vel stå for slikt, uten å ta til motmæle. Hvis det da er forsvar mulig. Men Berggrav tier.

Vi forstår godt at det er «lur» taktikk dette — å tie oss ihjel. Vi fortjener ikke svar. Overlegent ovenfra — nedad tier han.

Men nå krever vi, at han rykker ut. Har han noe til forsvar, så må han komme. Nå må han settes stolen for døren, han må ikke slippe unda lenger.

Det må da være for uselt av en høyverdig kirkens mann å bare tie. Det fører nemlig ikke fram. — La ham tale! Frosta 19/2 1957.

En som venter.

Men ellers er det en kjensgjerning at husdyra også her i landet får i seg små doser alkohol gjennom silofôr, f. eks. potet-ensilasje — kokte poteter, som er lagret i silo. Der gjærer det og utskiller små mengder alkohol. Potetensilasjen er betraktet som et glimrende fôr, men ikke spesielt fordi det inneholder alkohol. De små alkoholmengdene, maksimum 1 prosent, virker heller ikke skadelig, så vidt man har konstatert. Alkohol er ellers en gift, men også et næringsstoff i den betydning at den gir kalorier, sier professor Breirem. Professoren mener bestemt at norske griser og storfe er best føret uten dram til maten.

Utakknemlighet er mangel på kultur. Bjørnstj. Bjørnson.

Privatkapitalismen har kjøpt sosialismen

Er i øst estattet med statskapitalisme
Kommunismen det mest konservative system
i hele verden

Hele Vestens presse er til stadighet sysselsatt med og benytter det vesentlige av sin spalteplass, hvor det gjeller utenrikspolitisk stoff, til ide- ligen filosofering over skifte av fremtredende statsmenn bak jernteppet. Det meste av dette stoff er bare rent gjett- verk og er usignert. Vanligvis står det at i New York — Pa- ris — London o.s.v mener man ditt og datt om det og det. Enkelte ganger er det navngitte spåmenn som ut- taler seg.

Den rent sykelige interesse for disse personer i Øst er muligens vanskelig å forklare. Man skulle helt enkelt tro, at de anonyme forståeg- påere og skribenter er helt betatt av hva disse forskjel- lige bolsjevikvarianter me- ner, tror og har tenkt å gjøre.

Da den Moskwa-tro Gomul- ka kom til makten i Polen ble det fremstillet omtrent som om Gerhardsen & Co. her i Norge skulle blitt avløst av Morgenbladets tanter.

Man gransker og graver i bolsjevikintriger som om det skulle dreie seg om bystyre- klikker i Brevik. Det hele er absurd, og kan bare tjene en hensikt, nemlig å forvirre avisleserne.

Den virkelige årsak til den- ne journalistikk må være, at det tjener til å holde opp- merkksomheten bortledet fra fenomener i Vest. Man vil sik- kert huske, at da Eden grep inn i konflikten mellom Israel og Egypt, var dette begrun- net med at Sovjet hadde on-

det ikke fint eller helsebrin- gende for aviser å skrive om (oljeselskapene averterer jo for noen kroner her og der).

At det også kunne stikke rent zionistiske krefter bak England og Frankrikes hand- lemåte er selvsagt utenkelig. Jødene har jo aldri øvet noen politisk innflytelse i disse land. Saken er ganske sikkert den, at det er så bekvemt stadig å mase iveri med det som foregår hos naboen i Øst, og derved bortlede oppmerk- somheten fra eget grisehus. Her i Vest ville det sikkert, hvis man ønsket det, være meget lettere å rote frem mo- tiver og hemmelige forbin- delser som våre egne stats- menn har, og som kunne for- klare folkene alt det de trengte for å bli kvitt både dem og deres finansshaleheng.

Den reelle forskjell mellom Vest og Øst er, at i Vest har kapitalismen kjøpt opp socia- lismen, i Øst har de slått den ihjel og erstattet den med statskapitalisme.

De konsesjoner som privat- kapitalismen nødt og tvunget har måttet gi den lille mann i Vest tar de etterhvert til- bake på karusellen (infla- sjonen).

Da kappløpet mellom priser og lønninger i Norge ble for ille, hva gjorde så Gerhard- sen & Co.? Jo, selvsagt det som skulle gjøres, OPP MED DISKONTOEN! Hvem tjener på det? Er det dem som skyl- der eller dem som har til- gode? Kjøpekraften var blitt for stor! Hos hvem da? Var

Det er derfor lett å forstå hvorfor ethvert tiltak for en mer rettferdig samfunnsord- ning blir knust, hvis den ikke er Vest- eller Øst-demo- kratisk. Alle onde krefter er, i vår tid, bare opptatt av en ting, som alltid tidligere, nem- lig med å holde nede et hvert tilløp til å forandre den be- stående orden. Det er dette man kaller konservatisme.

Bolsjevismen er kanskje det mest konservative politiske system, som dette århundre kan fremvise. Selv lordene i Old England kunne ikke drømme om at et slikt system lot seg gjennomføre, ikke en- gang i koloniene, ellers hadde bolsjevismen vært engelsk.

Foranstående er nokså pes- simistisk tale. Der er dog et ganske stort håp om en for- andring. I USA er man kom- met lengst med å spre vel- standen, så at den lille mann idag eier den væsentlige del av dette ultra moderne og ef- fektive samfunn. Ingen liten maktklikk eller sammensver- gelse av finansyrster, kan lenger rokke folkets økonomi. Det nytter ikke med børs- krakk for å ta igjen den lille manns sparepenger. De orto- dokse metodens tid er forbi i USA.

For én, som har satt seg inn i det amerikanske arbeid- ende folks kamp, som endelig har oppnådd en slik posi- sjon, at de ikke lenger kan trues av truster eller bank- sammenslutninger, skulle det være tenkelig, at USA's brede masser, engang, ville samle seg til et oppgjør med ver- dens onde krefter.

Den bibelske spådom går ut på, at når jødene vender til- bake til Israel, skal verden gå under. Det er nå tegn i sol

Fortsatt offensiv for FOLK OG LAND

Vi ber leserne friske på med nye abonnenter og med mer gryn — for å kunne øke bla- dets kapasitet. Send oss også flere navnelister — kanskje først og fremst over rett- ferdshungrende medmennes- ker i d i n n a b o k o m m u n e ! Hver især skal få en prøvepakke gratis. Slapp ikke av! Bladmøter bør arrange- res, send oss forslag, en re- presentant fra Folk og Land deltar gjerne, om så ønskes.

Hva sier Koth?

Alle norske som leste aviser og hørte på radio den 8. april 1940 om ettermiddagen fikk vite at 70 til 80 tyske enheter var på vei nordover mot Nor- ge gjennom Øresund og Bel- tene. Samtidig ble Danmark besatt av tyske tropper.

General Laake og oberst Hatledal var samme dag i 17- tiden tilstede i Stortinget og påhørte debatten.

Da disse ledende offiserer ingen ordre fikk om mobili- sering, må det forståes der- hen at Regjeringen hadde overlatt vårt forsvar til an- dre. Engelske krigsskip hadde vist seg i Skagerak og en- gelske okkupasjonsstyrker var på vei østover fra Skotlands østkyst.

Kan Halvdan Koth — som daværende utenriksminister, gi det norske folk en hel- hjertet redegjørelse om disse historiske begivenheter?

Sannhetssøker.

Fra Island

I det sist utkomne nummer av «Nordisk Kontakt» er opptrykt en av Islands alting enstemmig ved- tatt lov om Forbud mot boksing. Loven har fire paragrafer, i all enkelhet lyder:

1. Alle boksekamper og all opp- visning av boksing er forbudt. Det er utoverfor forbudt å tvinge

Kunstgjødsel-
sprederen

«SPRED»

Den passer til følgende traktorer: Ferguson - Fordson Major - Farmall - Beholderen tar 300 kg. Vekt 85 kg. SÅbredde 5—10 m. — Pris kr. 783,— fritt levert Drangedal st. Skriv etter brosjyre straks.

VRÅLSTAD MASKINVERKSTED
BOSTRAK p. o.

Nå er tiden inne til å an- skaffe seg kunstgjødslespre- der. — «SPRED» blander gjødselen selv, og har tre- punngts-opphengning og er dre- vet direkte fra traktorens kraftuttak.

«SPRED» arbeider ved hjelp av sentrifugal-prinsippet. —

Aktuelle danske bøker

Den historiske Bog «Vort danske Galehus» (om Dan- mark i 1945 af Læge Justesen) og en Gendigtning af Oscar Wilde's meget spændende etiske Digt om «Reading Tugthus». Prisen for begge var Kr. 6,00 — men vi sender nu begge porto fritt til Norge for 3 Kr. tilsammen. (Norske Frimærker modtages) eller 2 Eks. af hver Bog for en Femkroneseddel.

FORLAGET BIEN, BJERGBY, HJØRRING, DANMARK.

Spis i OBL spisesalong

Hjemmelaget god mat

Niels Juels gt. 31, — Oslo — Telefon 441498

Gift gartner

eller gartneriarbeider søkes til sentralt beliggende gartneri i agurk, melon og tidlig friland. Kona bør kunne delta ute. Moderne leilighet, 3 værelser og kjøkken. Skriftlig hen- vendelse.

BJARNE SØRUM,
Reistad p. å.

Prost A. E. Hedem

STATSMAKTENES REVOLUSJONÆRE
FORHOLD TIL GRUNNLOVEN

1ste opplag er revet vekk. 2net opplag langt på vei til å bli utsolgt. Send oss navnelister. Pris kr. 2, —pr. ekspl. + kr. 0,25. Benytt postgiro 150 28.

«Lugom»

meget begavet 3-års v. e. Tide- mandrauen og Donna Bianca, med ledig og rent trav, snill og stø, til salgs gr. plassmangel.

Nic Grude, Filtvet.
Tlf. Drøbak 3123

TRYKKERI

søker allsidig typograf sna- rest. Leilighet kan skaffes. Trivelig sted. — Bill. mrk.: «Allsidig fagmann» til Folk og Lands eksp., Oslo.

Skogssagen

«PARTNER-56»
(Tidl. Be-Bo)

Våre mange kunder kan ikke nok få fullrost denne udmer- kede svenske sag. Vi sender så gjerne brosjyre.

Betalingen kan deles

H. Snaprud & Co.

Kongsberg

Maskiner—Redskaper

Tlf. 885—248

Elever i fiolin

og samspill

Jim Johannessen

Hjelmsgate 2 b

Telefon 46 35 07

Arkitekt

HUSTAD

Bårumsv. 5, Ø. Ullevå

Telefon 556129

Oslo

avisleserne. Den virkelige årsak til denne journalistikk må være, at det tjener til å holde oppmerksomheten bortledet fra fenomener i Vest. Man vil sikkert huske, at da Eden grep inn i konflikten mellom Israel og Egypt, var dette begrunnet med, at Sovjet hadde onde planer. Intet foregår øyensynlig uten i relasjon til Øst. Aldri med et ord ble det nevnt at der er noe som heter olje, som visse europeiske og amerikanske grupper er interessert i, og som man slåss om. Det at private oljeselskaper kan lage storpolitikk er

Da kappløpet mellom priser og lønninger i Norge ble for ille, hva gjorde så Gerhardsen & Co.? Jo, selvsagt det som skulle gjøres, OPP MED DISKONTOEN! Hvem tjener på det? Er det dem som skylder eller dem som har tilgode? Kjøpekraften var blitt for stor! Hos hvem da? Var det hos skipsredere eller den lille mann? Nei det sier seg selv, at de som fremdeles kalles seg sosialister er bare små leketøy for de store tråtrekere. Det er blitt et ekteskap mellom sosialistpampene og storkapitalen hvor de får lov til å dele bord, men ikke seng.

Den bibelske spådom går ut på, at når jødene vender tilbake til Israel, skal verden gå under. Det er nå tegn, i sol og måne på, at dette med «verden» betyr den jødiske verden, politisk og økonomisk. — Det ville derfor være mere fornuftig av pressen å fordype seg i en slik filosofering og ikke kaste tiden vekk på marionettene i Øst.

Telemarking.

Fra Island

I det sist utkomne nummer av «Nordisk Kontakt» er opptrykt en av Islands alting enstemmig vedtatt lov om Forbud mot boksing. Loven har fire paragrafer, i all enkelhet lyder:

1. Alle boksekamper og all oppvisning av boksing er forbudt. Det er enndere forbudt å undervise i boksing.

2. Salg av boksehansker og annet treningsutstyr for bokserer er forbudt. En særlig forordning skal bestemme, hvordan det skal disponeres over det bokseutstyr som måtte finnes her i landet.

3. Overtredelse av dene lov samt av de forordninger, som måtte bli satt i kraft som følge av dene, straffes med bøter på inntil 10.000 kroner, med mindre strengere straffer er foreskrevet i andre lover.

4. Denne lov trer i kraft straks. I bemerkningene til lovforslaget heter det bl. a.: Boksing er den motbydeligste sport vi kjener i dette land. Forbud mot boksing er i grunnen ikke annet enn et nødvendig og selvfølgelig forsøk på å forhindre ulykker.

En høyskolestudent fra Ungarn kom vandrende mot den østerrikske grensen. Han gråt da han fortalte at «alt er kaputt». — Denne 21-årige frihetskjemper var nesten blitt en gammel mann. Ungarn dør, sa han, og slepte seg videre. (Berlingske Tidende). Russerne kommer! Russerne kommer! Herregud hva skal det bli av oss, ropte en gråtende gammel kone som med en bylt under armen kom løpende mot grensen.

Jeg har aldri sett så tragisk en hær, sier korrespondenten, som den disse flyktninger utgjorde, fullstendig knekket med uttrykksløse øyne og fullstendig fortaapt vandret de stille mot grensebommen, — uten håp.

at det er helt på det uvisse når et fullt ferdig ersatningsoppgjør vil komme istand. Det er like sikkert at utbetalingene vil bli langt mindre enn fangene har gjort regning med.

Etter svarnoten er det klart

Tyskland tilbyr hjelp til trengende fanger

Den bebudede vest-tyske note til Norge om erstatninger til konsentrasjonsleirfanger foreligger nå — den gir tilsagn om å hjelpe fanger som fortsatt er «trengende og nødlidende».

Likelydende noter er overrakt også syv andre lands ambasader i Bonn, den danske, britiske, franske, hollandske, belgiske, luxemburgske og greske. Det er det svar på en felles henvendelse fra disse åtte land i juli ifjor. Hovedparten av de tre sider lange dokument går med til å slå fast at Vest-Tyskland ikke er rettslig forpliktet til å yte erstatninger til disse lands konsentrasjonsleirfanger.

Standpunktet begrunnes med at hverken gjeldsavtalen i London eller den vest-tyske lovgivning om erstatninger til nazismens tyske ofre innbefatter et oppgjør med utenlandske fanger. Hvis Bonn skulle akseptere at et rettskrav foreligger, ville det få uoverskuelige følger, fremholder regjeringen. Det siktes

her til lignende krav fra Øst-Europa.

Når Bonn likevel erklærer seg villig til å hjelpe fangene — fra dette avsnitt i noten tales det ikke lenger om erstatninger, men om hjelp — fra disse land, er det fordi den føler moralsk forpliktelse. Derfor konkluderer den med og oppfordrer de åtte land til selv å fremlegge forslag om en hjelpeordning til «trengende og nødlidende» på grunnlag av velgjørenhet (karitative Hilfe).

Noten nevner ikke direkte at Bonn kan tenkes å ville opprette et velgjørenhetsfond med midler fra forbundsrepublikken og private organisasjoner, som skal forvaltes av fremtredende tyske personligheter og som i samarbeide med de enkelte lands regjeringer på grunnlag av behovsprøving skal fordele pengene til erstatningssøkende på individuell basis. Men det er helt på det rene at det er en slik ordning det er mest innstilt på.

de mennesker, brainfrie og ordentlige i all sin ferd. De skal hjelpe de som har det vondt, og de skal ikke legge den verste mening i alle ting.

Mange prester er da også gode, slik vi mener de bør være. Men vi har sørgelig erfaring for hvordan de i senere år setter seg i opposisjon til kristendom og alminnelig moral. Jeg tenker da på deres opptreden mot oss forfulgte. Mange av dem er mot slik opptreden, men tør likevel ikke opponere mot bispenes linje, som er hevn og hat til siste dråpe. «Vi er vel en flokk på 500 000, og vi står i stadig kontakt med andre 500 000 som også holder seg vekk fra kirken på grunn av prestenes opptreden. Ja dette mener jeg er hovedårsaken til de tynne hus i kirken. Men det bryr ikke den høye prelat seg om.

Trøndelag 22/2 1957.

R.

Intet tjener en kvinne mer til ære enn hennes tålmodighet, og intet tjener henne mindre til ære enn hennes manns tålmodighet.

J. Joubert.

Prost A. E. Hedem

STATSMAKTENES REVOLUSJONÆRE FORHOLD TIL GRUNNLOVEN

1ste opplag er revet vekk. 2net opplag langt på vei til å bli utsolgt. Send oss navnelister. Pris kr. 2, —pr. ekspl. + kr. 0,25. Benytt postgiro 150 28.

FORBUNDET

Postboks 3214, Oslo

FELLESREISER I 1957

Vi ønsker å gjenoppfriske kontakten med tidligere innskrevne medlemmer og med nye som akter å slutte seg til. —

I løpet av 1957 håper vi å kunne ordne med følgende fellesreiser:

1. Utfart til Lillehammer og Fåberg med besøk hos Erling Bjørnson og i De Sandvigske Samlinger m.m. Sannsynligvis 3 dager.
2. Utfart til Trysil — skogbygd nr. 1 i Norge. Elverum inngår i programmet. Planlagt til 3 dager.
3. Besøk i Lier, — Norges vakreste bygd. 2 dager. Overnatting i Drammen.
4. Värmlandsferd til Sunne, Rotneros vidunderpark, Selma Lagerlöfs Mårbacka, samt Karlstad. 4 dager (en natt i Sunne og en natt i Karlstad).
5. Fellestur til Hamburg. 10 dager.

Det forutsettes at samtlige turer får Oslo som utgangspunkt, og at vi samarbeider med et av byens autoriserte reisebyråer om hver enkelt tur.

Nærmere opplysninger siden, gjennom kunngjøring i Folk og Land.

Forslag om andre aktuelle turer mottas med takk.

NORSK LINNNEA REISELAG

Kierschowsgt. 5

OSLO

Vi søker representanter

for tingersanking i bygd og by.

Rike muligheter, bra provisjon

Henv. red. i Folk og Land

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern

Telefon 55 61 29

Oslo

VED BESØK I EGBERSUND

overnatt på

Victoria Gjestehjem

Strandgt. 41 — Telefon 497

Tannlege Maamoen

Hansteensgt. 2

Telef. 44 43 33

UR

Jeg fører alle de kjente sveitsermerker som Omega, Longines, Certina, Cyma, Tissot, Revue, Antima og Allsport.

Utvalg sendes portofritt

R. Gjessing

URMAKER

DRAMMEN

Telefon 2507.

Tannlæge

MARTIN KJELDAAL

Hansteensgt. 2

TEL. 44 75 54

Annelise Parow

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

Norske frimerker

fra okkupasjonstida ønskes kjøpt. Brukte og ubrukte. —

Få eller mange. — Skriv til:

T. AKLAND, Herre p. å.

Til Hambro

Forts. fra side 1

se strategiske punkter i Norge — i overensstemmelse med Churchills memorandum til den britiske regjering av 16. desember 1939. (Hans forslag den gang er gjengitt i «Den annen verdenskrig», s. 129—132.)

Det er altså mot ovennevnte historiske bakgrunn vi må se de utalelser som kom frem under stortingsmøtet 8. april, og som blir gjengitt her.

Stortingsmann Ivar Lykke uttalte blant annet:

«Jeg har lenge skjönt, og det har vi vel alle sammen at det brygget opp noe på vestmaktens side, og som utenriksministeren meget riktig og kanskje litt kynisk sa det, så er det vel det at det gjaldt for dem å få en krigsskueplass et annet sted enn den ubevegelige de har nå. Det har de altså oppnådd på bekostning av, jeg hadde nær sagt av meget sterke sympatier i Norge. Det er ikke mange som forstår at England vil la Norge vederfares det som vi idag ser, for det er nemlig en så eklatant tilsidesettelse av Norges suverenitet som vi i det hele tatt kan tenke oss».

Stortingsmann Magnus Fjorre uttalte blant annet:

«Man er vel ikke i tvil om at det som England nå etter vår oppfatning i første rekke spekulerer på, det er å få Norge og Sverige inn i krigen. Jeg leste opp under tron-

taledebatten hva Churchills bok «Verdenskrigens historie» forteller om hvilke planer de allierte hadde under verdenskrigen om eventuelt å krenke flerennytrale staters nøytralitet, for å få «en benvei til seieren», som det heter. Jeg skal ikke gjenta sitatene av dette, kun det siste, og det synes jeg er typisk for det som skjer idag, og har ingen som helst forbindelse med de mange påskudd som notene inneholder. Etter at det er nevnt: «Skulle vi vende oss mot Nederland, Danmark, Norge og Sverige eller mot Hellas, Bulgaria, og Romania?» o.s.v. sier han til slutt: «Det er bare på denne bakgrunn man får et riktig bilde av alle planene om å ta en benvei til seieren ved hjelp av plutselige og uforutsette manøvrer».

Derfor mener jeg at vi ikke skal se på England på annen måte enn på de andre stormakter. Vi må, som det så ofte blir fremholdt, innrette oss på en absolutt lik opp treden, enten det gjelder England, Tyskland, Russland eller andre stater, og vi kan ikke se bort fra at vi kanskje allerede i dag eller i natt eller i morgen har tilsvarende aksjoner fra andre land, kanskje først og fremst fra Tyskland».

Leif Sundt.

Estland — et av Churchill-fredens ofre

En nasjonaldag med florumvundne flagg

Det er mindre enn tre måneder til den 17. mai og vi håper alle å kunne feire dagen — når tiden er inne. — Ikke slik i Estland, nasjonaldagen der er bare et sollyst minne, bortsett fra at frie estlendere utenfor fedrelandet selvfølgelig feiret den (24. februar), men med florumvundne flagg.

Det var den 24. februar 1918 at det estniske folk etter syv hundre års undertrykkelse proklamerte sin egen selvstendige republik. Etter blodige kamper med bolsjevikene ble den nye stat anerkjent ved freden i Dorpat februar 1920.

I de følgende tyve år viste denne staten til fulle sin

eksistensberettigelse, og den gjennomgikk en imponerende kulturell og økonomisk utvikling. Denne utviklingen ble stoppet ved russernes brutale angrepspolitikk, som sommeren 1940 gjorde ende på Estlands selvstendighet. Deretter fulgte nye dramatiske begivenheter. Under den annen verdenskrig ble landet først befriet av tyskerne, deretter gjenerobret av russerne og sveket da Churchill vant sin store seir 1945.

Hva det lille estniske folk led i disse år, er det vanskelig å forestille seg, og aller verst ble det etter at russerne påny hadde fått makten der og gikk igang med sine vanlige barbariske massehenret-

telsler og massedeportasjoner, med det mål å utsette hele folket som nasjonal enhet.

Slik måtte det da også gå, fordi Churchill, Ola Bør og hele halejengen svek både Estland og de to andre baltiske land. Men titusener av ester klarte å flykte, og i utlendigheten har de bevart sitt nasjonale særpreg og bygget videre på de kulturelle tradisjoner. Esterne har lidt forferdelig gjennom århundreder, men nettopp dette har gjort dem seige og ukuelige. De har ennå ikke oppgitt håpet om å kunne vende tilbake til et fritt fedreland, og i dette håpet har de alle anstendige mennesker med seg.

Johan Vogt om historikernes skjønnmaling

Johan Vogt skrev i Dagbladet 29 og 30/3 1953 bl. a.:

Er vi selv så helt uskyldrene i vår historieskrivning over vår nyeste fortid?

Eller har vi våre egne leger, som vi av patriotiske grunner nødig vil røre ved?

Vi nærmer oss her et kapittel, som det ikke er lett å behandle med samme nøkterne affektfrihet, hvormed vi kan drøfte problemene om objektivitet og subjektivitet i deres abstrakte alminnelighet.

Dette kapittel heter: For-

første skritt for å trekke Norge inn i krigen?

K. T. Derry skriver herom:

«I det hele tatt synes det som om Hitler betraktet okkupasjonene av Norge først og fremst som en defensiv forholdsregel».

«Den faktiske avgjørelse om å fullbyrde den var et resultat av Altmark-episoden den 16. februar».

*

De gjengivelser av Derrys bok «The Campaign in Norway», som hittil har vært gitt i norsk presse har vært for-

vitenskaps-menn, som søker etter den usminkete sannhet. —

De kvier seg imidlertid for å bryte ned den nasjonale legende om det uprovoserte tyske angrep. Deres fremstillinger består derfor tildels i bortforklaringer, og til dels i et diplomati, som tar sikte på å avsvikke de sjokkvirkninger som de nye opplysninger vil kunne få for de patriotiske tradisjoner. (Uth. gjort her).

Det er i vårt land en mann som fremfer...

Alfred Dale

Forts. fra side 1

manglet det ikke på en ytre bisterhet og en indre bitterhet. For de yngre fikk denne tilstand sin utløsning i beslutningen om å utvandre. For de yngre fikk denne tilstand sin utløsning i beslutningen om å utvandre, for de eldre i en slags selvoppholdelsesbitterhet. Men hvordan er det gått? Noen få emigrerte, ikke så få av disse er kommet hjem igjen. Vi andre, storparten, er blitt værende hjemme, de aller fleste kom tilbake til sin bedrift eller sitt yrke, noen av oss fikk lære på nytt og måtte begynne forfra igjen. Skuffelser har vi opplevet, vi har stått foran lukkede dører, vi har skuert inn i kalde og lukkede ansikter, og vi har møtt nok av vrangvilje. Men dette at vi blir sett på og framstillet som spøkelser, som skygger, der snikende tasser omkring i det norske folkehjem med hatet og hevntankene ulmende i sinnet, med kniver skjult i ermene, speidende etter anledning å støte dem i ryggen til det norske folk, det protesterer jeg mot, bestemt og alvorlig. Helt og sant kan jeg

bare svare for meg selv. Hva som enn skjer, jeg vil skjønne mitt beskjedne hverv, og jeg vil nøye følge de regler som er eller blir gitt for min adferd. Som med meg, slik er det vel med oss alle.

En krenkelse kan bare gjenopprettes ved rettslige midler, ved kjensgjerninger og saklighet, ved fornuft og verdig fremferd. Halve hentydninger til og mumling om fremtidig konspirerende grupper, er bare eventyr, men et farlig eventyr å gå rundt og fortelle, det vitner bare om mangel på saklighet og tro på egen sak, og det er barnslig, som når guttungen ringer på og krever ti øre til sjokolade, og ymter om mulig rutekusing om ikke kravet blir oppfylt.

La det være slått fast til begge sider: Vi er ingen part i eller mot det norske folk. Vi er ingen kreftsvulst på det norske folkelegeme. Vi representerer ingen fare som må overvåkes av politi og militære. Vi er bare alminnelige mennesker som søker vår rett.

ALFRED DALE.

I statsråd er det fremsatt proposisjon om sjøgrensen i Varangerfjorden. Avtale ble undertegnet i Oslo 15. februar og bestemmer at den går i en rett linje for grensebøye nr. 415 til skjæringspunktet mellom yttergrensene for det norske og det sovjet-russiske territorialfarvann. Ingen av partene skal kunne utvide sitt territorialfarvann utover en avtalt rett linje som trekkes fra dette skjæringspunktet til midtpunktet på linjen Kapp Njementsky—Kibergnes.

«Man er vel ikke i tvil om at det som England nå etter vår oppfatning forsøker på å spekulere på, det er å få Norge og Sverige inn i krig. Jeg leste opp under tron-

allerede i dag eller i natt eller i morgen har tilsvarende utsagn fra andre land, kanskje først og fremst fra Tyskland».

Leif Sundt.

Ved inngangen til 1957 hadde amerikanerne en gjeld på nesten 214 milliarder dollar, eller omregnet til norsk valuta, den astronomiske sum av 1 530 000 millioner kroner. Av dette falt 42 milliarder dollar, eller 300 000 millioner kroner, på avbetalingsgjeld. Beløpene blir ikke fullt så avskrekkende, hvis man regner ut den sum som gjennomsnittlig faller på hver innbygger. Men man kan likevel trygt si at amerikanerne er ikke bare et av verdens mest velhavende folk, men de er også et av de mest forgjeldede.

Og gjelden har i de siste årene øket i et faretruende raskt tempo. Ifjor alene var det en samlet stigning på 20 milliarder dollar, hvorav vel tre og en halv milliard falt på avbetalingsgjeld. Årsaken til denne utvikling finner man i forholdene i amerikansk næringsliv, som i utpreget grad er innstilt på å selge på kreditt alt som overhodet kan selges på denne måte fra biler til feriereiser. — En gjeldsstiftelse av det voldsomme omfang som fremgår av tallene ovenfor, behøver naturligvis ikke bety noen fare så lenge folk har arbeide og sikre inntekter, og klarer å skaffe penger til avdrag og renter. Men skulle det inntruffe arbeidsløshet av større omfang, og folk ikke lenger klarer å oppfylle sine forpliktelser, vil den veldige private gjelden representere en ekstra fare for den økonomiske stabilitet.

124 000 tyske krigsfangers skjebne ukjent

12 800 sendt hjem fra løst-leirer

Sovjet-Samveldet og Kina har i løpet av det siste år løslatt og sendt hjem et betydelig antall krigsfanger — de fleste tatt til fange under den annen verdenskrig — opplyser den nyeste rapport fra FN's krigsfange-kommisjon.

Kommisjonen slår fast at Sovjet-Samveldet fra oktober 1955 til september 1956 har sendt hjem 9818 tyske krigsfanger og 1664 tyske sivilpersoner til Vest-Tyskland. Den vest-tyske regjering har i denne forbindelse opplyst at den er i besittelse av navnene på 93 388 tyske krigsfanger og

15 798 tyske sivilpersoner, som man har fastslått har vært i Sovjet-Samveldet i løpet av årene etter krigen, men hvis skjebne i dag er ukjent.

Tsjekkoslovakia har løslatt 1 475 tyskere, hvorav 1 087 er blitt sendt hjem til Vest-Tyskland. Bonn hevder at det stadig befinner seg 315 tyske fanger i Tsjekkoslovakia, — mens man magler opplysning om 2 985.

Polen har sendt hjem 261 tyskere til Vest-Tyskland og løslatt ytterligere 350. Ifølge Bonns oversikt er det fremdeles 867 tyske fanger tilbake

Eller har vi våre egne leger, som vi av patriotiske grunner nødig vil røre ved?

Vi nærmer oss her et kapittel, som det ikke er lett å behandle med samme nøkterne affektfrihet, hvormed vi kan drøfte problemene om objektivitet og subjektivitet i deres abstrakte alminnelighet.

Dette kapittel heter: Forhistorien for den 9. april 1940. Vi avviste den gang de tyske erklæringer om at de hadde besatt Norge for å forhindre en planlagt engelsk aksjon — som grovt hykleri. Det ble nå, etter at Reynaud og Churchill (se T. K. Derry's verk) selv hadde offentliggjort sine planer, ikke så lett uten videre å opprettholde denne dom.

Hvem var det som tok de

«Kvinnene påstår alltid at de har mer ryggrad enn mennene. — Det er ikke riktig. De bare viser mer av den».

André Maurois.

Hver menneskelig personlighet er som et musikkstykke og har sin individuelle melodi og rytme.

Inayat Kh.na.

i Polen, mens man savner opplysning om 11 059.

Kina har sendt hjem 1 017 japanske krigsfanger som var dømt til mindre straffer. — Samtidig ble det sendt hjem 565 japanske sivilpersoner. Den japanske regjering opplyser at den fremdeles savner underretning om 35 565 japanere i Kina. Fra Sovjet-Samveldet ble det sendt hjem i det nevnte tidsrom 1 372 japanere, mens skjebnen til 11 177 ennå er ukjent. Kommisjonen gjør dog i sin rapport oppmerksom på at i følge den felles russisk-japanske erklæring som formelt avslutter krigstilstanden mellom to land, har Sovjet-Samveldet forpliktet seg til å sende hjem alle gjenværende fanger.

kupasjonene av Norge først og fremst som en defensiv forholdsregel».

«Den faktiske avgjørelse om å fullbyrde den var et resultat av Altmark-episoden den 16. februar».

*

De gjengivelser av Derrys bok «The Campaign in Norway», som hittil har vært gitt i norsk presse har vært forholdsvis spinkle. For den som har gjort seg den møye å studere boka — virker de tildels også en smule friserte. Denne britiske åpenhet har for den nasjonale romantikk muligens hatt litt for mye bismak av kynisme.

Jeg kan for min del ikke befri meg fra det inntrykk at enkelte norske historikere herunder er gerådet i visse samvittighetskvaler. De skal på den ene side opptre qua

Hans Egede Nissen kåserer om utviklingslæren og England

Det ble brann i rosernes leir, da Darwin la fram sin hypotese om artenes opprinnelse, ut fra den lite humanistiske maksime at den mest tilpasningsdyktige overlever, at stjerner fødes og stjerner dør. — Kort sagt mente Darwin å ha ført bevis for alt sammen. Det var ikke få som mukket. Særlig kirkefolket, som holdt seg til første Mosebok og paradisetts hage, Adam og Eva, ribbet og alt det der. Men vitenskapen tok Darwin og hans tese til etterretning, og så oppsto den kjente kløft mellom tro og den såkalte viten, som begynte å tale om noe som med et fremmedord ble kaldt mutasjoner. Det hele syntes å klaffe oppe og nede, for med utgravninger verden over er det funnet utallige forstenede rester og fossiler av dyrearter fra svundne perioder i jordens utviklingshistorie, særlig da tertiærtiden med dens forunderlige øgleverden. Om denne tid har menneskeheten oppbevart bare få sagn, vi har dog Midgardsormen.

Men det rinner harm av roser røde. Det ble ikke så få manglende mellomledd i beviskjeden. The missing link kjenner vi alle til, i hvert fall alle de tobente dyr

legende om det uprovoserte tyske angrep. Deres fremstillinger består derfor tildels i bortforklaringer, og til dels i et diplomati, som tar sikte på å avsvikke de sjokkvirkninger som de nye opplysninger vil kunne få for de patriotiske tradisjoner. (Uth. gjort her).

Det er i vårt land en mann som fremfor noen annen har fremtrådt som en sannhetens apostel overfor den nasjonale legende om 1940, nemlig Johan Scharffenberg.

Såvidt Johan Vogt.

*

Da frende jo er frende verst, nevner jo ikke Vogt — direktør Lorentz Vogt's krystillklare arbeider for å opplyse almenheten om den virkelige sammenheng.

AL

som ynder å påstå at de nedstammer i like linje fra en gorilla eller en orangutang. —

Her hjemme mente Ibsen at firehundreårignatten ruget over apekatten, Ibsen lot sogar Peer Gynt ønske: Hadde jeg blitt en forloren hale, noe sånt som ga en viss likhet med dyr! Det ligger forresten en dyp erkjennelse av pessimisme når det heter hos Ibsen at Østen har forstøtt sin sanger. Vesten har orangutanger. Han trodde øyensynlig ikke meget på mutasjoner. Men i England doserte man denne dunkle lære om dyreforedling og menneskets foredling. Slik fremsto mytene om den britiske gentleman og den britiske løve. Allerede Napoleon harselerte over slike fabler. Mange store tenkere har også uttalt seg om disse ting, mens massen, det store vi, fant den nye «sannhet» selvløysende! Inntil skjellene nå begynner å falle fra de troendes øyer. Hvor er gentlemanen og løven? Jeg siterer etter professor Gutorm Gjessing i Verdens Gang: Ikke er «tidspunktet til å fremheve England som en særlig kultivert nasjon heldig valgt. De britiske fotografarene i Malaya, i Kenya og på Kypros er ikke egentlig tillitsvekkende».

Skal man først tenke seg en mutasjon måtte det bli som Homer og Schapenhauer foreslo: Et misfoster som foran så ut som en løve, bak som en øgle, og på mid-

I statsråd er det fremsatt proposisjon om sjøgrensen i Varangerfjorden. Avtale ble undertegnet i Oslo 15. februar og bestemmer at den går i en rett linje for grensebøye nr. 415 til skjæringspunktet mellom yttergrensene for det norske og det sovjet-russiske territorialfarvann. Ingen av partene skal kunne utvide sitt territorialfarvann utover en avtalt rett linje som trekkes fra dette skjæringspunktet til midtpunktet på linjen Kapp Njementsky—Kl bergnes.

Norges Bank og Kreditkassen frifunnet for erstatningskrav

Et fergeselskap, som fikk en av sine båter rekvirert av de tyske okkupasjonsmyndigheter, fikk som erstatning av tyskerne, da båten forliste, kr. 36 586,85 i en sjekk på Norges Bank den 4. mai 1945. Samme dag ble sjekken innlevert til innløsning i Christiania Bank og Kreditkasse som krediterte firmaets konto i banken for beløpet. Den 5. mai presenterte Kreditkassen sjekken i Norges Bank for innløsning, men sjekken ble nektet innløst. Firmaet anla sak mot Norges Bank og Christiania Bank og Kreditkasse og påstod dem tilpliktet å betale beløpet med renter og omkostninger.

Retten frifant de saksøkte banker og tilkjente dem 500 kroner i saksomkostninger hver. Retten bemerket blant annet at det var tydelig at ordren fra Norges Banks ledelse den 5. mai 1945 om å stanse utbetalingen av tyske sjekker var blitt effektivt før kassereren hadde gjort ferdig sin kassakladd for dagen. Man hadde intet holdpunkt for at sjekken hadde vært godtatt av Norges Bank og at godtagelsen var omgjort etterpå. Norges Bank var ikke skyldner eller garantist for saksøkerens krav på erstatning hos de tyske myndigheter.

Retten kunne heller ikke finne at det var begått noen feil eller forsømmelse fra Kreditkassens side.

ten som en geitebuk. Det rinner harm av roser røde!

Vitenskapen har lenge søkt etter feilslagne mutasjoner blant fortidens fossiler, men forgjeves, og denne mangel er det beste bevis mot utviklingslæren.

Med England er det noe annet. Der har mutasjonen funnet sted for våre øyne.

Jens Tvedt skriver et sted om en mann som går i ødemarken og begynner å grave i mosen. Da finner han plutselig en stein med denne innskriften: Her lå London. Jens Tvedt var visselig profet.

HANS EGEDE NISSEN.

Ikke den som har lite, men den som vil ha mer, er fattig. Seneca.

Le aldri, min bror! For når du gjør det, driver du gudsfrykten ut av ditt hjerte.

Anonym middelalder-prelat.

Et annet argument som veier uhyre tungt i den italienske opinions øyne: Vilma Montesi bar et par klumpede hjemmetrikkede underbukser da hun ble funnet», forteller «Dagbladet».

«Og på dette punkt hersker det enighet mellom alle italienske kvinner og menn — uansett klasse og miljø: Ingen italiensk pike ville gå til sex- og narkotikaorgier i et par hjemmetrikkede underbukser.

Ikke engang til et troskyldig stevne møte med sin kjæreste ville hun gjøre det. Dette er i den italienske opinions øyne et tungtveiende argument. Alle italienske kvinner som er blitt spurt har avvist den tanken med forakt, og italiensk fynd».

FOLK OG LAND

Redaktør og utgiver: JOHANNES KRINGLEBOTN

Ekspedisjon og kasse: Postboks 3214, Oslo Kierschowsgt. 5, Oslo Telefon 37 76 96

Abonnementpriser: Kr. 25,- pr. år, kr. 12,50 pr. halvår. Sverige og Danmark: kr. 29,00 pr. år, kr. 14,50 pr. halvår. Utlandet for øvrig: kr. 33,00 pr. år, kr. 16,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 35,00 pr. år, kr. 17,50 pr. halvår.

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte. Bruk postgiror. 16450. Sambandstrykkeriet Oslo